

13 ג'קי לוי בא בטוב

רוב האנשים שפונים לעשייה פוליטית מונעים מכוונות טובות. שאלת השאלות היא מתי ואיך זה משתבש? ג'קי פוליטי

בא בטוב

דרך הרצל

מכל ההבטחות שכבר הופרו, נמעכו והתגלגלו אל שולי הדרך, את ההבטחה לשקם את האמון שבין האזרח לבין ההנהגה - איש לא יכול להרשות לעצמו להפך * ואיזה ספר חוזה המדינה היה כותב עלינו היום?

איור: נדב מצ'טה

והתגלגלו לשולי הדרך, ההבטחה לשקם ולרפא את האמון בין האזרח לבין ההנהגה היא הבטחה שבטעם לא יכול להרשות לעצמו להפך. גם אם המשפחה מאור-מאור אהבת להזמין טייק אוווי בסכומים חודשיים של משכורת היי-טק, ושמי-שהו אחר ישלם.

תגובתו של בנט לביקורת הציבורית מקוממת לא פחות מדו"ח ההוצאות. "אני לא ביבי, רעייתי אינה שרה, וילדיי אינם יאיר", הוא כתב, וקשה לחלוק עליו. ההבדל בין המשפחות אכן ניכר. למשפחת נתניהו בכל זאת לקח כמה שנים טובות להגיע לרמה כזאת. משפחת בנט צמצמה לשם בתוך שבועות ספורים.

בימים אלו מלאו 120 שנה לדומן "אלטנוילנד" של בנימין זאב הרצל. אין יותר מדי מדינות בעולם שהיו סיפוח, או רעיון, הרבה לפני שהיו להן נמל, גבול, מטבע או דגל. בא-חרית הרבר של הספר נפרד הרצל מספרו בסגנון מעט ילדותי וכותב "אחרי שלוש שנים של עבודה עלינו להיפרד, ספרי האהוב. כעת מתחילים ייסוריך. יהיה עליך לפלס את דרכך במבוך של איבה וסילופים. כמו בתוך יער אפל. אבל, אם ית-מול מזלך ותגיע לחברת אנשים טובים, מסוד להם את ברכת אביך. הוא מאמין שגם חלומות הם דרך למלא את הימים שנ-גור על הארם להעביר על פני האדמה" (תרגום: מרים קראוס, הוצאת מרכז הרצל).

לאיש מאיתנו אין מושג מה היה הרצל, איש מעשי שלא הפ-סיק לחלום, חושב על מדינת ישראל 2022. מדינה חזקה שלא מפסיקה להתלונן על חולשה. מדינה שמעוררת התפעלות וקנאה בעולם, אבל ביותר מדי לילות הולכת לישון מאוכזבת. מדינה שאזרחיה מוכנים למסור את נפשם למען הוולת, אבל בחיים לא ייתנו לו לעבור לפנייהם בצומת. מדינה מתעתעת באמת. בניגוד לשיר הישן ששרה רבקה מיכאלי ("תביט אלי ישר אל העיניים, בנימין זאב"), אנחנו לא חייבים להרצל דין וחשבון. תודה גדולה - ודאי. אבל את הדין והחשבון אנחנו לא חייבים לדור המייסדים אלא לדור ההמשך. נקווה שבשנים, שהספר של הרצל אכן הגיע לחברת אנשים טובים. *

shishabat@israelhayom.co.il

בתסריט עיתוני אפוקליפטי. הרי אנחנו כבר שם. עמוק-עמוק. ואני לא מסכים איתם. אנחנו לא באמת שם. אבל בטח נסי-כים שאנחנו די קרובים. מספיק קרובים כדי להריח, הן את הצחנה והן את הסכנה.

יודוי אישי: אני בסך הכל בעד הממשלה הנוכחית. לא בחוזה מתוח ולא בלב שלם, אבל בעד. אני בעד לא כי אני חושב שזה בסדר לשקף, להפך הבטחות או לשבור לרסיסים את אמון הבוחרים. על כל אלו אין לי מילה אחת טובה לומר, ואין דרך להעלים את השקרים וההפרות שנכרכו סביב קואליציית בנט-לפיה. אז למה אני בעד?

כי א' - טוב וחשוב שיש ממשלה למדינה הזאת. ותקציב. ומשרדים מתפקדים. וטוב וחשוב שלא ניגשנו השנה למערכת

בחירות נוספת.

וכי ב' - טוב וחשוב שיהיו בה נציגים מזומים שונים ומנוגדים, גם כאלה שכבר מזמן לא, וגם כאלה שמעולם לא ישבו מסביב לשולחן. כולל מפלגות מוסלמיות. זה שווה לפחות ניסיון. חבל שמנהיגים הת-חייבו לשווא שלא לשבת זה עם זה, אבל טוב וחשוב שהם יושבים.

וכמוכן כי ג' - מי ששתק בעבר מול שקרים בוטים; השלים בחינה או

סתם באדישות, עם הפרות של הבטחות והסכמים, ועם ריסיק שאריות האמון; ואפילו האמין שמדובר במיומנות מבריקה - לא יכול, פשוט לא יכול, להיתמם ולדרוש מכל העולם ואשתו להודיעו עמוקות, ולפסול את הקואליציה, רק בגלל שאותה תרבות קלוקלת פגעה הפעם רווקא בו. ולכן, במחלוקת הקו-לנית על הלגיטימיות של הממשלה, אני בצד שמאמין שהיא ראויה לניזיפה, אבל גם להזדמנות.

ואחרי שאמרנו את כל זה, חייבים לקבוע שהממשלה הזאת, והעומד בראשה, איכרו השבוע נקודות רבות. רווקא בקרב אני שים שחושבים כמוני, כלומר מאמינים שיש לממשלה הזאת נקודות כלשהן שהיא יכולה לבזבז. אמון הוא נשמת אפו של המשחק הרמקוטי. ומכל ההבטחות שכבר הופרו, נמעכו

רוב האנשים שפונים לעשייה פוליטית מונעים מכוונות טובות. בראשית הדרך הם צעירים משולהבים ואידיאליסטים. לא פעם הם חרורי מטרה ותמימים ברמה שעשויה לעורר גיחוך או השראה. הכריזמה שלהם מתורלקת במרץ אינסופי ובכיתחון מופלא בכך שאם רק יקבלו את אמון הבוחה, את העמדה והשרביט - הם יתקנו את העולם. זה יפה והם באמת בסדר, כשהם לא חופרים לך שעות. שאלת השא-לות היא מתי ואיך כל זה משתבש?

כאופן אישי חוויתי פעם משהו שנתן לי קצה חוט של תשובה לשאלה הזאת. זה היה מין פרק של "סיינפלד", שהסתנן לתוך החיים שלי. השתתפתי בצילומים בחו"ל, וחברת התעופה הזרה החליטה שמשתלם לה לארח את כל הצוות במחלקה הראשונה. זאת היתה הפעם הראשונה, ואבו, גם האחרונה, שבה זכיתי לטוס במחלקת בני האלים ארוכי הרגליים.

את ההמתנה לטיסה בלינו בלאונג' מפנק. למרות שאין לי מושג מה המשמעות המדויקת של המילה "לאונג'", אני חייב לציין שעצם הצליל שלה לקח אותנו למקומות אנינים ואק-סקלוסיביים. אף נוסע לא התפרץ אל הלאונג', מזיע ועמוס שקיות, כאילו זה עתה הגיח מחוויית הריטי פרי הראשונה בחייו. איש לא התנפל על הכיבוי, לא רחף לתיקים, ולא צעק "כוכבה, בואי! יש קשיו חופשי". עד כמה שאני זוכר לא היו שם ילדים של אחרים, ואם היו, הם התנהגו כאילו שום דבר באישיות שלהם לא עוצב במזרח התיכון.

הטיסה עצמה היתה חוויה בלתי נשכחת. יכולת לשכב לאחור על הכיסא הרחב והרך, אבל כולנו חששנו שאם נירדם נפסיד אחד מהפינוקים שצוות המחלקה לא הפסיק להרעיף עלינו. הטיסה, למרבה הצער, לא ארכה יותר מחמש שעות, אבל עד לנחיתה כבר לא היינו אותם בני אדם שנכנסו אי-אז לעולמו של הלאונג'. משהו בנפש כבר שכנע את עצמו שכך ראוי שיהיה. שכבר מרחם אמנו נועדנו, החבר'ה ואני, למחלקה הראשונה. שאין דבר נכון יותר וטבעי יותר מהווילון ההוא שמפריד בין הפיר-סטקלאס לבין קרון האספסוף שמתפלש בהמוניו מאחוריך. בערך כמו סיינפלד, גם אנחנו שאלנו את עצמנו: האם בתום הטיסה אנחנו באמת ניאלץ להתחכך שוב באנשי המעמד הנמוך? באותו מסדרון? באותו תור לביקורת הדרכונים? לאן נעלמה ההיררכיה הבריאה? האם העולם חוזר לתוהו ובוהו? אני זוכר שברגע הנחיתה הבטנו זה בזה וצחקנו. כולנו פחות או יותר הרהרנו אותם ההרהורים. רק שלנו היה שמץ מודעות

וטיפת הומור כדי להבין מה מגור-חך בעצם היומרה. האם זאת הסיבה שאיש מאיתנו לא התגלגל לחיים הפוליטיים?

בואו נדבר עוד קצת על פוליטיקה. בואו נדבר בקצרה על העובדה שכבר כמה שנים המילה הזאת, החשובה והגורלית, מעלה ריח רוחה ולא נעים, שרק מבסס את ההנחה שפוליטיקה היא תחום עיסוק ששומר נפשו ירחק ממנו.

בראותנים יודעים שאין להם מה להתקרב לדוכן שווארמה או למגש בורקס. נערות אולפנה חסודות לא יודעות אפילו לקרוא בשמם של דברים שהן צריכות להתרחק מהם. ורבים מאיתנו מאמינים שאם אדם מעוניין לשמור על ניקיון הרעת, המצפון והכפיים, מוטב לו שלא יתחכם ולא יביא את עצמו לידי ניסיון וביזיון, ופשוט יתרחק מפוליטיקה.

זאת, כמוכן, הנחה מסוכנת. אין רמקוטיה ואין שלטון חוק בלי פוליטיקה. אוי לנו אם כל האנשים הטובים יעקמו את האף וישאירו את המשחק הפוליטי לשחקנים רעים מהם וחסרי עכבות או מודעות עצמית. ברגעים אלו, לפחות חלק מהקוראים מסננים "פחחחח, מה הוא כותב 'אוי לנו אם...' כאילו מדובר

אסור להשאיר את המשחק הפוליטי בידיהם של שחקנים רעים וחסרי עכבות או מודעות עצמית. ואנחנו מספיק קרובים למצב הזה כדי להריח גם את הצחנה וגם את הסכנה